

Současnost literatury pro děti a mládež 2016 aneb Podoby příběhů současné literatury pro mládež a mladé dospělé

Autor: Mgr. Pavlína Lišovská

Číslo: roč. 2, č. 3/2016

Rubrika: Učíme se

Klíčová slova:

literatura pro děti a mládež, konference, mladí dospělí, myšlenky

Shrnutí důležitých myšlenek a podnětů z konference Současnost literatury pro děti a mládež s letošním tématem Podoby příběhů pro mládež a mladé dospělé, jejíž 14. ročník proběhl na počátku dubna v Liberci.

O semináři

V Liberci se letos ve dnech 7. – 8. dubna 2016 konala již tradiční konference **Současnost literatury pro děti a mládež**, jejíž letošní téma reflektovalo nejrůznější podoby příběhů pro mládež a mladé dospělé, jež si získaly (a zcela právem) nebývalý zájem svých čtenářů (mnohdy nejen z dané cílové skupiny). Celou konferencí prostupovala myšlenka, že je potřeba psát knihy tématy i hlavními hrdiny blízké této věkové skupině, ale je nutné je psát tak, aby neupadaly k brakovosti, ale zároveň byly dostatečně realistické, životné, aby nepůsobily vyumělkovaně a něco hodnotného této věkové skupině přinesly. Po zdravicích, jež pronesla paní Mgr. Blanka Konvalinková, ředitelka Krajské vědecké knihovny v Liberci, Dagmar Helšusová, předsedkyně Sdružení pro veletrhy dětské knihy v Liberci, a Mgr. Jiří Šmída, Ph.D., proděkan pro rozvoj a vnější vztahy na Přírodovědně-humanitní a pedagogické fakultě Technické univerzity v Liberci, již započala přednášková část prvního dne konference.

Pohled do auditoria

Den první

Prvním vystupujícím prvního konferenčního dne byl **Mgr. Jiří Novotný** z Katedry českého jazyka a literatury Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, který přednesl příspěvek s provokativním názvem „**Blbci**“ **Miloše Kratochvíla**, v němž poukazoval na zajímavé prvky v knihách a sériích tohoto autora. Nešlo by ani tak o to, že postavy by byly hloupé, ale svým jednáním a vystupováním mohou být dospělé postavy v jeho knihách mnohdy považovány spíše za nedospělce (odsuzují nějaké chování, ale přitom o jiné věci smýšlejí obdobně nevhodným způsobem – viz kniha [Zajatci stříbrného slunce](#) – zde otci vadí, že by syn svými hrátkami mohl ublížit rybičkám v akváriu, ale sám synovi pak koupí bojovou počítačovou hru atp.). V [Prázdninách blbce č. 13](#) se musí hlavní hrdina vypořádávat s tím, že si připadá hloupě proto, že dostal tři trojky na vysvědčení, jeho rodiče jsou na něj naštvaní, ale přitom sami mají problémy např. s komunikací – problémy se projevují zejména v kontrastu s jednáním strýce, který žije u prarodičů a po celý život neměl žádnou práci nastálo, jen se protlouká životem, ale dalo by se říct, že mu rozumí mnohem víc než rodiče hlavního hrdiny. Stejně „neschopné“ dospělé bychom mohli nalézt dle Mgr. Novotného také v knihách ze série *Pachatelé dobrých skutků*, kde jich je celá plejáda – počínaje učitelkou, která si každý den najde důvod někomu uštédřit poznámku za cokoliv, po tetičku-psychiatra, jež podrobuje z hlediska své profesionální deformace celou rodinu zkoumáním (zejména ji upoutá myšlenka chlapce, který nelituje pohádkovou Karkulku, ale vlka, protože mu v pohádce musí rozpárat břicho a jemu je to líto). Pokud bychom pátrali, je velmi pravděpodobné, že podobné nedůslednosti v jednání lidí v našem okolí bychom také našli. Důležitou myšlenkou, již přednášející pronesl, je, že knihy Miloše Kratochvíla jsou i přes nakladatelskou informaci o určení příslušného věku čtenářů spíše než na samostatné čtení vhodné pro společné čtení s rodiči.

Neméně zajímavý byl příspěvek **PhDr. Evy Brázdové Toufarové** z Katedry nederlandistiky Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, která se zaměřila na téma „**Multikulti**“ - **migranti v současné nizozemské literatuře pro mládež**. V současnosti je toto téma velmi aktuální, proto bylo pro každého z nás přínosné dozvědět se, jaké podoby migrantské literatury můžeme nalézt v takové liberální zemi, jakou Nizozemí bezesporu je. Alochtonní literatura, tj. taková, jejíž tvůrci nebo jejich rodiče nepocházejí ze západního světa, ale je psaná nizozemsky, je specifická svými autobiografickými prvky, multikulturním přesahem, genderovým zaměřením, etnicitou či jejími znaky. Literární tvorba autorů bývá motivována nejen osobní, často trpkou zkušeností, ale především pocitem viny, což souvisí s pocitem vykořeněnosti a jakési dvojdomosti – cítí se být doma i v Nizozemí, ale i ve svém rodišti (př. kniha [Dům u mešity](#), jejímž autorem je **Kader Abdolah**). V migrantské literatuře můžeme nalézt dva typy hrdinů – vystupuje zde hrdina ze západního světa v cizím prostředí, v němž se cítí jako outsider, nebo hrdina cizinec v západním světě, který však podává hodnocení světa zevnitř, ale taktéž se u něj vyskytují pocity outsiderství. Nizozemsky psaná alochtonní literatura pro děti a mládež ve světě dlouho absentovala. Zajímavou autorkou je **Zohra Zaroualiová**, jež se v roce 1969 narodila v Maroku a o sedm let později přijela do Nizozemí, kde nyní pracuje jako sociální pracovníce. Jedná se o první autorku, která popisuje pocity migrantů zevnitř, nestrání však nikomu. Tématem jejich knih byl přerod ustrašené školačky ve vzdělanou marockou ženu, navíc s přesahem k vyvádění a volbě životního partnera.

Přednášku o knize **Čik** od německého autora **Wolfganga Herrndorfa** přednesla **PhDr. Tamara Bučková, Ph.D.**, z Katedry germanistiky Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Na počátku zmínila důležitý fakt – proměny literatury pro děti a mládež jdou ruku v ruce s proměnami životního stylu společnosti. Co se týká práv dětí, tak UNESCO přijalo Úmluvu o právech dítěte až v roce 1989 a od té chvíle docházelo také k velké proměně témat, žánrů i vypravěčských stylů v literatuře. Hlavním tématem v knize **Čik** je hledání vlastní identity a proces hledání sebe samého.

Hlavní hrdinové – Mike, Čik a Isa – se vydávají na cestu, jež je ústředním motivem knihy i knižní obálky. Iniciací k cestě zde byl motiv nefunkční rodiny a outsiderství, v neposlední řadě ale také motiv lásky (sexuality). Během cesty se protagonisté setkávali s lidmi, místy, s příběhy, pocity i problémy každodenního přežití a postupně se proměňovaly jejich hodnoty, víceméně však podvědomě. V závěru cesty vyplynuly všechny důsledky z jejich rozhodnutí se na ni vydat, ale odměnou jim všem mohlo být nové uvědomění si sebe sama, v novém rozměru a kontextu. Herrndorf tento román psal, když byl již vážně nemocný a měl potřebu se ze všeho vypsát, aby to stihnul, nenechával však nic náhodě – zjišťoval si, jak vypadají dříve oceněné knihy, jakým jsou psány jazykem, jací jsou jejich hrdinové apod. Do roku 2012 byla kniha přeložena do 24 jazyků, na podzim je plánováno také filmové zpracování tohoto výjimečně zajímavého knižního počínu.

Doc. PhDr. Ivana Gejgušová, Ph.D., z Katedry českého jazyka a literatury s didaktikou Pedagogické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě, zaměřila svou pozornost na jeden z fenoménů literatury nejen pro děti a mládež, ale také pro dospělé – tím jsou romány o Sherlocku Holmesovi – ve svém příspěvku **Enola Holmesová aneb Když jablko nepadne daleko od stromu** komentovala zařazení ženského prvku do těchto románů. Spisovatelka Nancy Connor Springerová přetváří romány inspirované různými látkami – jedná se o příběhy artušovské, sherlockovské apod.

V těch sherlockovských se rozhodla do jinak maskulinního prostředí zařadit ženský element, neboť jí tam ztatečně chyběl – vytvořila postavu mladší sestry Sherlocka Holmese, která vzdoruje viktoriánským zvykům velmi svéráznými způsoby – Enola se usazuje v Londýně, uniká bratrovi, který se jí snaží dlouhodobě nalézt, aby jí mohl dopřát patřičné vzdělání, vyžadované tehdejší dobou. Enola stejně jako Sherlock má bystré uvažování a řešení zapeklitých případů jí nedělá problémy, čímž si získává bratrovo uznání. Satirický pohled na ženy ve viktoriánské době přináší kýžený účinek – knihy působí svěže a mile humorně. Autorka navíc pracuje s aluzemi, tzn. že předpokládá, že odkazuje-li na nějaký motiv z původních románů, dokáže jej čtenář identifikovat.

Mgr. Marcela Hrdličková, rovněž z Katedry českého jazyka a literatury s didaktikou Pedagogické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě, zaměřila svou pozornost na jeden z aktuálních fenoménů, jímž jsou **epistolární romány neboli romány v dopisech**. Mgr. Hrdličková upozornila na skutečnost, že tento typ románů zaznamenává v současnosti kvantitativní vzestup, avšak o kvalitě je v mnoha případech nutno mírně pochybovat. Svou pozornost obrátila zejména ke dvěma titulům, a to ke knize **Ten, kdo stojí v koutě** od Stephena Chboského a **Dopisům na konec světa** od Avy Dellairy. Román Ten, kdo stojí v koutě zaujme už jen svou cestou k českým čtenářům – v době, kdy byl u nás vydán jeho překlad, byl v Americe a obecně v zahraničí již kultovní záležitostí – románem se prolínají různá doporučení na knihy a playlisty skladeb, které si mnoho teenagerů po přečtení knihy velmi oblíbilo. Uzavřený hlavní hrdina řeší nějaký, téměř až do konce knihy nspecifikovaný vnitřní problém, trauma, s nímž se vyrovnává tím, že se z pocitů a zážitků vypisuje formou dopisů

neznámému adresátovi. Kniha se dočkala také velmi zdařilé filmové adaptace. Množství motivů a témat rozebíraných v knize je velmi rozmanité, přesto však nepůsobí tento titul přeplácane, vše je dotaženo do konce a do nejmenších detailů. Naproti tomu kniha *Dopisy na konec světa*, jež pochází z pera bývalé studentky Chboského, jímž byla nemálo ovlivněna jak ve stylu psaní, tak v motivech (hlavní hrdina outsider, dále zde vystupuje rovněž chápající učitel a dřívější zážitky ovlivňují uvažování hrdiny), byla do češtiny přeložena velmi rychle (2014 vyšel originál, 2015 vyšel český překlad). Na rozdíl od Chboského využila Dellaira motiv psaní dopisů konkrétním osobnostem – hlavní hrdinka pak píše své dopisy slavným lidem, kteří již nežijí (např. Amy Winehouse, Kurtu Cobainovi), a prostřednictvím útržků z jejich života, o nichž se v dopisech zmiňuje, pak popisuje své vlastní myšlenky a prožitky. Dle Mgr. Hrdličkové byla však schopnost Dellairy vytvářet ve čtenářích napětí značně nižší než u Chboského. Epistolární forma nabízí možnost nahlédnout do prožívání a uvažování i introvertního hrdiny, aniž by byla jakkoliv jeho uzavřenost zpochybněna. Dopis je intimní záležitost, je adresný a osobní, proto se jeho prostřednictvím dá vhodně propracovat hlubší psychologizace postav – můžeme jím totiž proniknout do podvědomí člověka, slyšet i nevyslovené myšlenky.

Následující příspěvek přednesla **Mgr. Pavlína Lišovská** z Centra dětského čtenářství při Knihovně Jiřího Mahena v Brně, která se v něm zaměřila na **Problematiku homosexuálních vztahů v současné zahraniční young adult literatuře** a snažila se zreflektovat, jak toto aktuální, závažné a nejednoduše uchopitelné téma je využitelné v pedagogické a knihovnické praxi při vzdělávacích programech. Homosexualita byla v minulosti v různých obdobích přijímána spíše s despektem, dodnes přetrvávají negativní a předsudkové názory na homosexualitu – dříve rovněž názor, že homosexualita je nemoc a musí se léčit. Pro pochopení tématu je nutné si uvědomit rozdíly mezi homosexualitou (laicky: sexuální orientace na stejné pohlaví), transsexualitou (laicky: psychické neztotožnění se s fyzickým pohlavím) a bisexualitou (laicky: sexuální orientace na obě pohlaví). Poslední dvě problematiky pronikají do české young adult literatury ještě pomaleji než tematika homosexuality, ale v zahraničí bychom tituly s touto problematikou našli, např. Lisa Williams řeší ve své knize *The Art of Being Normal* transsexualitu a Karen David ve svém titulu *This is not a Love Story* zpracovává problematiku bisexualitu. V posledních čtyřech letech vyšlo několik pozoruhodných titulů, jejichž obsah z různých úhlů nahlížel na problematiku homosexuality a dotýkal se dalších souvisejících témat. Carol R. Bruntová napsala knihu [Řekni vlkům, že jsem doma](#), jejíž děj se odehrával v roce 1987 a odrážel dopad homosexuality na vztahy v rodině, ta strýce hlavní hrdinky – homosexuála a HIV pozitivního člověka – velmi odsuzovala, nechtěli se s ním stýkat apod. Naproti tomu kniha *Líbali jsme se od Davida Levithana nabízí zajímavý vhled do minulosti a porovnání se současností, kdy jsou hlavními vypravěči homosexuálové z minulé doby (hovoří k nám jejich duchové), kteří hodnotí své možnosti a možnosti současné doby (veřejné coming outy, možnost setkávat se se stejně orientovanými lidmi, přeměny pohlaví apod.)*. Román [Odpusť mi, Megan](#) je zajímavý tím, že homosexualita je zde řešena z pohledu dvou dívek (častěji se setkáváme se dvěma gayi). *Dopisy na konec světa* od Avy Dellairy řeší tuto problematiku ve vedlejší dějové lince, kdy i zde jsou dvě dívky lesbičky, přičemž jedna z nich si odmítá tuto skutečnost přiznat a musí se vyrovnávat s nepochopením rodiny. Román *Dám ti slunce* od Jandy Nelsonové vypráví příběh dvou nadaných dvojčat, chlapce a dívky, přičemž kluk je – zatím pouze sám sobě – přiznaný gay a vyrovnává se s tím, že by se měl s touto informací svěřit své rodině a okolí. Asi nejcitlivější ze všech knih, analyzovaných pro tento příspěvek byl titul [Aristoteles a Dante odhalují záhady vesmíru](#) napsaný Benjaminem Alirem Sáenzem, který v něm zachytil příběh dvou chlapců a jejich postupné odhalování své vlastní osoby, záhad života a vztahů, ale také faktu, že ne všichni lidé jsou ochotni skutečnost, že je někdo jinak orientovaný, přijmout a mohou z toho vzniknout dosti tragické následky. Co se využití týká, tak mnohem jednodušeji se s těmito příběhy dá pracovat ve školách, kde učitelé své žáky znají lépe, než když k nám do knihoven přicházejí skupiny často nám úplně neznámých studentů. Naproti tomu tato problematika přesahuje svým zaměřením a možnostmi uchopení až k biblioterapii a je možné jejím prostřednictvím odbourávat stereotypní a předsudkové názory lidí, pokud lektor zvládne o této

problematice nezaújatě hovořit.

V posledním příspěvku prvního konferenčního dne referovala **Mgr. Jarmila Sulovská** z Technické univerzity v Liberci **o problematice handicapů v literatuře pro mládež**. Zhodnotila rovněž vývoj tohoto tématu - v minulosti pronikala tato problematika do literatury výrazně méně, než je tomu v současné době. V knihách se můžeme setkat s nejrůznějšími podobami handicapovaných hrdinů - řešeny jsou zde např. **duševní handicap** (Downův syndrom byl řešen např. v knize [Domov pro marfany](#) od Drijverové či [Uzly a pomeranče](#) od Procházkové aj.), **Alzheimerova choroba** (např. v knihách [Hra na smrt](#) od Almonda, [Drsňačka Hollis](#) od Giffové aj.), **autismus** (objevuje se kupř. v knihách [Léčba koněm](#) od Isaacsona či v [Podivném případě se psem](#) od Haddona), dále se zde objevují témata **zrakového postižení, tělesné invalidity, mozkové obrny, společenského handicapu** (např. v knize [Kamínek v botě](#) od Dědkové), **vývojových vad** (objevuje se v knize [\(Ne\)obyčejný kluk](#) od Palaciové - zde měl hlavní hrdina rozštěp patra), **kulturního handicapu** (v knize [Dračí polévka](#) od Ježkové) nebo se zde můžeme setkat také **s tématem jiných, např. sexuálních odlišností** - např. [Kluk v sukních](#) od Walliamse, kde se řeší téma sexuální identity. Rozličnost témat je skutečně velká a knižní trh je obohacován stále novými tituly, které si získávají své čtenáře, neboť knihy mohou sloužit opět jako téměř biblioterapeutické pomůcky při překonávání vlastních strachů a problémů.

Den druhý

Druhý přednáškový den moderovala PhDr. Jana Čenková, Ph.D., z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. První příspěvek přednášela lektorka a spisovatelka **Františka Vrbenská** a nesl název **Klesáme? Stoupáme? Letíme!** a věnoval se problematice fantasy knih pro mládež a mladé dospělé. Zajímavou informací hned v úvodu bylo zjištění, že různé organizace a asociace řadí do cílové skupiny young adult čtenářů rozdílné věkové kategorie - např. The Young Adult Literacy Services Association (YASLA) definuje young adult jako jedince ve věku 12-18 let, ale sami autoři do této kategorie řadí lidi ve věku 16-20 let, v současnosti často až do věku 25 let. Co se týká současné fantasy, tak zde můžeme zjednodušeně říct, že hrdinové těchto knih jsou v současnosti nuceni bojovat, v podstatě proti čemukoliv. Pokud bychom hledali čistočistou fantasy záležitost, můžeme vyzkoušet např. Serstřenky od Pilipiuka, což je fantasy pro YA, vystupuje zde upírka, nesmrtelné postavy, čaroděj a další. Většina dalších děl je na pomezí s jinými žánry.

Další příspěvek přednesl **Radek Blažek**, zástupce marketingového oddělení společnosti Euromedia Group (YOLI), jenž zaměřil svůj příspěvek na představení produkce nakladatelství Yoli a snažil se poukázat na skutečnost, že **současná literatura pro mládež není hloupá**. Nakladatelství Yoli totiž ve své produkci cílí mnohé knižní tituly k nejrůznějším společenským tématům, proto se zde objevují knihy, v nichž se řeší **vztahy a láska** (*Hvězdy nám nepřály* - Green; *Všechny malé zázraky* - Nivenová; *Uvnitř mé hlavy* - Zappia), **šikana** (*Bez naděje* - Hooverová;

(Ne)obyčejný kluk - Palaciová; *Odpusť mi, Megan* - Rushtonová), **homosexualita** (Will Grayson, Will Grayson - *Levithan* a Green; *Ztracená naděje* - Hooverová; *Nástroje smrti* - Clareová; *Simon vs. Homo sapiens* - Albertalli - vyjde letos na podzim), **smrt** (*Dopisy na konec světa* - Dellaira; *Hledání Aljašky* - Green), **zakázané lásky** (*Život jedna báseň* - Hooverová; *Eleanor & Park* - Rowellová) či **potratů** (*Bez šance* - Schusterman) a mnohé další. Jednotlivé tituly si postupně nacházejí své milovníky, neboť jejich čtivost a schopnost zaujmout nejen tématem přitahuje velkou pozornost své cílové skupiny.

Bc. Kristina Hlaváčková, spisovatelka knih pro mládež, reflektovala ve svém příspěvku důvěryhodnost postav v rámci žánru fantasy pro mládež. Kladla si otázku, kde je hranice, pokud mají spisovatelé zjednodušovat děj, postavy, prostředí, které předkládají čtenářům – v zásadě by se dalo říct, že hranice přesně vymezit nejde, ale že zjednodušení nesmí být přílišné. Pro autory je důležité, aby postavy byly životné a uvěřitelné, proto musí mít velmi dobrou představivost, aby je dokázali zajímavě a přitažlivě popsat. U žánru fantasy se předpokládá určitá čtenářská vyspělost čitatele a je více než důležité si uvědomit, že v tomto žánru, snad více než v jakémkoliv jiném platí, že životní zkušenosti a předchozí čtenářské zážitky mohou ovlivnit vnímání nových postav z autorovy knihy – např. má-li někdo zkušenost s tím, jak vypadá a jak se chová takový elf v knize Tolkiena, bude něco obdobného předpokládat i u elfů v knihách Prattcheta, proto je důležité, aby autor své postavy popsal dostatečně dobře na to, aby si čtenář uvědomil rozdíly mezi nimi a nedocházelo pak ke zkreslení čtenářského prožitku. Postavy a jejich chování musí sedět s vývojem příběhu i se svým vlastním vnitřním přerodem. Je důležité si uvědomit, že čtenáři jsou vnímaví a nejasnosti nebo nedokonalosti mohou narušovat zájem o dané knihy či autory.

Dalším z přednášejících byl **Doc. Mgr. Radek Malý, Ph.D.**, z Filosofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, který zacílil ve svém příspěvku na **cestopisy pro mládež**, což je velmi specifický žánr, v současnosti ne příliš často se vyskytující. Cestopis v současné době jen velmi těžko konkuruje progresivnějším žánrům, jako je fantasy atp., ale přesto alespoň cestopisy pro menší děti jsou hojněji vydávány – např. Selma Lagerlöfová a její kniha [Podivuhodná cesta Nilse Holgerssona Švédskem](#), což byla původně beletrizovaný učebnice zeměpisu Švédska či Aškenazyho Cestopis s jezevčíkem nebo [Putování za švestkovou vůní](#), popř. [Hončíkova cesta](#) od Bohumila Říhy. Dále je určitě vhodné zmínit spisovatele Jiřího Dvořáka, jenž dovede beletrizovat i literaturu faktu – např. v knize [Zpátky do Afriky](#). Pozoruhodnými díly se také stávají knižně vydané absolventské práce některých studentů literární akademie, např. Jany Šrámkové, která napsala Putování žabáka Filemona. Z dalších autorů zmiňoval Doc. Malý např. Františka Skálu a jeho Velké putování Vlase a Brady či Zuzanu Frantovou a její [Vikinskou princeznu](#) (za tuto knihu byla autorka nominovaná dokonce na cenu Jiřího Ortena pro autory do 30 let). Velmi pozoruhodným počinem byla na zakázku dělaná série knih Ivony Březinové, jež je nyní známá jako „Béčková“ série (Básník v báglu, Blondatá Kerolajn, Báro, nebreč, Bojíš se, Margito?, Blázniví Donquijoti, Blbnutí s Oskarem a Bleděmodrá kafkárna) a v níž autorka prostřednictvím putování party mladých lidí seznamuje s různými místy v Česku, v jednom případě také na Slovensku, ale i v zahraničí. Tato série si mezi čtenáři získala oblibu rovněž i proto, že zde nenalézají jen faktografické údaje, ale také jsou zde řešeny různá společenská témata (neplánované těhotenství, vztahy mezi mladými lidmi, homosexualita a další).

Bc. Eva Koytářová, studentka na Katedře žurnalistiky Fakulty sociálních věc Univerzity Karlovy v Praze, ve svém příspěvku komentovala a hodnotila **tvorbu spisovatelky Lois Lowryové**, již znají čeští čtenáři především díky knihám *Dárce*, což je oblíbená dystopie, k níž se chystá filmové zpracování, a *Spočítej hvězdy*, což je aktuální hit s tematikou 2. světové války. Lowryová ve svých knihách často promítá do svých knih autobiografické prvky (např. v roce 1980 vyšla v originále její kniha *Autumn Street*, opět s tematikou 2. světové války). Posledním příspěvkem **Kateřina Brabcová** z portálu Dobré knihy zhodnotila **fenomén young adult - literatura mladá a neklidná**. Referentka je v blogerském světě známá pod pseudonymem Brabikate. Příspěvek byl více obecně informativní – dozvěděli jsme se, že zlatá éra young adult literatury nastala v 70. – 80. letech 20. století, kdy do knih začala pronikat i ponuřejší a závažná témata. Dnešním fenoménem jsou hrdinové na prahu dospělosti, kteří se musí vyrovnávat jak se svým životem a problémy, tak s nastávajícími povinnostmi a úděly, jež jim vstup do světa dospělých přináší (v tomto ohledu jsou velmi vyhledávanými autory zpracovávajícími toto téma např. Green, Hooverová či Rothová aj.). Portál Dobré knihy rovněž přijímá recenzenty knih, kteří pro ně píšou nejen recenze na vydávané knihy, ale také příspěvky ze světa literatury a knih.

Shrnutí

Celý seminář se nesl ve velmi přátelském duchu, během jednotlivých příspěvků, ale také při osobních diskuzích po jejich skončení jsme mohli načerpat velké množství poznatků a informací, jež mohou obohatit naši práci a posunout ji dále. Mohu-li si dovolit hodnotit ze své pozice užitečnost a přínosnost této konference, pak mohu jednoznačně (i s ohledem na předcházející zkušenosti nejen s touto, ale i s jinými podobně laděnými konferencemi) říct, že v Liberci vždy načerpám velké množství podnětů, s nimiž dále pracuji a předávám dál nejen v práci, ale i v osobním životě. Těším se již nyní na příští jubilejní 15. ročník, který přinese zcela jistě další hodnotné informace a příjemné zážitky.

Zdroje

Knihovna-liberec: 14. ročník konference Současnost literatury pro děti a mládež. *Rajce.net* [online]. ©2005-2016 [cit. 2016-05-18]. Dostupné z:

<http://knihovna-liberec.rajce.idnes.cz/14._rocnik_konference_Soucasnost_literatury_pro_deti_a_mladé>.

LIŠOVSKÁ, Pavlína. Seminář. Současnost literatury pro děti a mládež 2016 aneb Podoby příběhů současné literatury pro mládež a mladé dospělé. *Impulsy: Inspirace, náměty a trendy dětského čtenářství* [online]. roč. 2, č. 3/2016 [cit. 2016-06-19].

Dostupný z WWW: impulsy.kjm.cz/impulsy-clanek/soucasna-lit-mladez.
ISSN 2336-727X.